

konstatere, at der er en overvejende positiv indstilling til det.

Der er blevet rejst en del emner, først og fremmest spørgsmålet om, hvorvidt der overhovedet er tilstrækkelig begrundelse for at stramme op vedrørende antiparasitære lægemidler. Det, der jo etableres med lovforslaget, er en regel, som gør, at udlevering af disse antiparasitære lægemidler skal ind under apoteksforbeholdet. Den mulighed eksisterer med lovforslaget. Så er det i anden omgang op til Lægemedelstyrelsen, myndighederne, konkret at tage stilling til, om der er behov for at receptbelægge midlerne. Det er altså ikke sådan, at det følger direkte af, at det er kommet ind under apoteksforbeholdet, at de pågældende midler er receptpligtige. Det er til en begyndelse blot en orientering; myndighederne skal først til at tage stilling til det.

Jeg er blevet spurgt om, hvad begrundelsen egentlig er, både hvad angår kæledyrene, hobbydyrene, eller hvad vi skal kalde dem, og hvad angår produktionsdyrene. Der vil jeg sige, at generelt er den afgørende argumentation bag opstramningen, at der er et stigende og meget alvorligt problem med resistens i dyrene, og vi ved jo alle sammen, at resistens faktisk godt kan overføres fra dyr til mennesker. Nu er vi jo ikke kommet så langt endnu, at vi spiser hunde og katte, det argument har jeg forstået, men det er relevant – det er særdeles relevant – at fastholde det i forhold til produktionsdyr.

Nogle af ordførerne synes kun at lægge vægt på, om der er medicinrester i dyrene, men det er mere alvorligt end som så. Det er altså et spørgsmål, om at det, som jeg tror hr. Tom Behnke sagde, vil blive alt for besværligt at give de her ormemedler til hunde, katte osv. Ja, lige præcis. Det er så pærenemt at give, det er så pærenemt at etablere resistens, stigende resistens, og det er det, der er problemstillingen.

Det skal ikke være så elementært let fuldstændig uden nogen som helst overvejelse af lægelig eller af anden karakter at kunne give disse produkter, som langsomt, stille og roligt udvikler resistens med det endelige resultat, at ens egen hund eller kat kan gå hen og dø, og det skulle vi jo nødtigt have, fordi de kan være i en situation, hvor de ikke kan helbredes for en banal ormesygdom ved hjælp af de tilgængelige produkter. Det er det, der er bekymringen, og det er den bekymring, som videnskaben peger på igen og igen, og som Danmark jo har profileret sig ganske godt på i forbindelse med den

konference, vi havde her i København om kampen mod brugen af antibiotika i et sådant omfang, at man udvikler resistens både blandt dyr og mennesker.

Det er et meget alvorligt problem, som anerkendes rundt omkring, og alle nødvendige forholdsregler bør tages. Det kan ikke være meningen, at man efterhånden udvander disse produkters gode egenskaber ved at bruge dem for systematisk og for ukvalificeret.

Det er bekymringen, og jeg kan høre på ordførerne, at de er åbne over for en god og saglig diskussion om det i udvalget. Det synes jeg er betryggende, for det er et alvorligt problem. Men min holdning er blot ikke at stilling på forhånd, før denne debat har fundet sted i udvalget.

Det er klart, at argumentet vedrørende kæledyr jo er, at det er besværligt, det er måske også unødvendigt, og det kan jeg heller ikke udelukke på forhånd. Det skal der tages stilling til, men jeg må sige, at det er ikke pjat, det er ikke en overflødighed, som fuldstændig skyldes en eller anden misforståelse blandt nogle embedsmænd i et eller andet ministerium. Det er gennemtænkt, det her, og det kan altså få konsekvenser. Derfor er det vigtigt, at man debatterer det seriøst, men det er jeg ikke et øjeblik i tvivl om at udvalgets medlemmer også vil gøre.

Til fru Henriette Kjær: Man har fundet rester af antiparasitære midler, men det er såmænd ikke så meget det i sig selv, det er udviklingen af resistens, der er det store problem og dermed en mulig overførsel af resistens også til mennesker.

Hr. Jørn Jespersen er meget optaget, nej, det vil jeg ikke sige, men er optaget af brugen af lusemidler hos bier, og jeg må sige, at jeg har ikke på kort sigt haft mulighed for at sætte mig ordentligt ind i problemstillingen. Jeg synes, den er interessant. Man må jo sige, at hr. Jørn Jespersen rører ved lægernes frie ordinationsret. Det er selvfølgelig lægens ansvar, at midler bruges i andre situationer, på andre dyr, og hvad man nu kan finde på, end hvad der er foreskrevet i forbindelse med ordinationen, og det er jo ikke let at håndtere den situation, men det er faktisk lægens ansvar. Det er en overvejelse værd, om der er behov for en opstramning af det ansvar, der ligger i den fri ordinationsret.

Hr. Jørn Jespersen opholder sig også ved mulighederne for, at man nu i højere grad kan få indrapporteret bivirkninger og brugen af den viden, der så måtte opstå vedrørende bivirkning-